

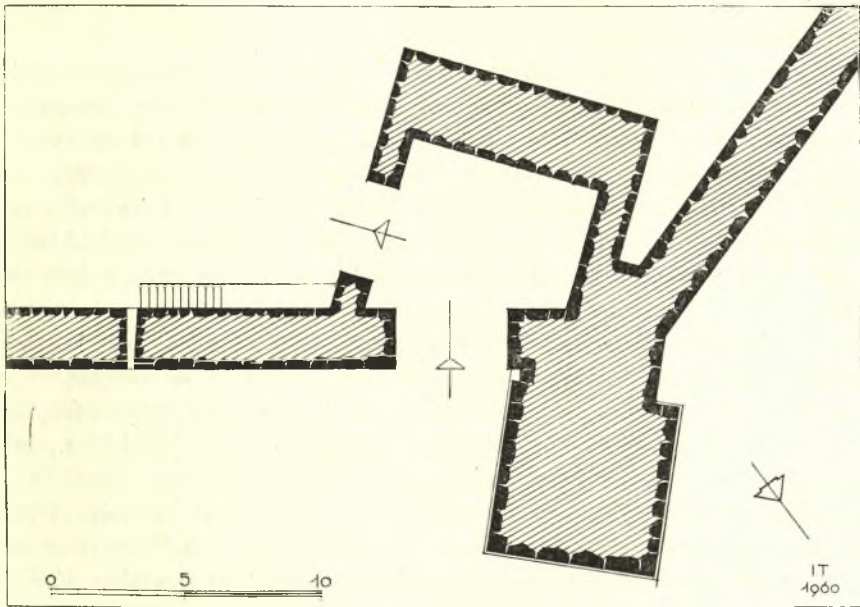
2. ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ

Κατόπιν τῆς νέας διαπιστώσεως ὅτι τὰ ὄρια τοῦ Ἱεροῦ πρὸς Δυσμὰς τῶν Μεγάλων Προπυλαίων δὲν περιωρίζοντο εἰς τὴν γραμμὴν τῆς ἔναντι τῆς πυλίδος ὑπαρχούσης ὁδοῦ, ἀλλὰ ὅτι τὸ Ἱερόν πρὸς τὴν πλευρὰν ταύτην εἶχεν ἀκόμη μεγαλύτεραν ἔκτασιν ἐκτεινόμενον μέχρι τῶν *Ἄστυδε Πυλῶν* καὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Πεισιστρατείου τείχους, ἐκρίθη ἀπαραίτητον, ὅπως αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπεκταθοῦν καὶ εἰς τὸ νέον τοῦτο τμήμα. Ὀλόκληρος ὅμως ἡ περιοχὴ αὕτη πλὴν μικρᾶς λωρίδος κατὰ μῆκος τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Πεισιστρατείου τείχους καὶ τῶν *Ἄστυδε Πυλῶν* ἀπετέλει ξένην ἰδιοκτησίαν, τῆς ὁποίας κατόπιν σχετικῆς εἰσηγήσεώς μας προθύμως ἀνέλαβε τὴν ἀπαλλοτρίωσιν καὶ τὴν ἀγορὰν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία. Δεδομένου ὅτι αἱ σχετικαὶ διατυπώσεις διὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν ἀπῆτησαν ἀρκετὸν χρόνον, ἄλλος δὲ ἐλεύθερος χώρος πρὸς ἀνασκαφὴν δὲν ὑπῆρχεν, ἀπεφασίσαμεν τὴν προσωρινὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν. Οὕτω αἱ ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαὶ διακοπεῖσαι ἐπὶ μίαν διετίαν ἐσυνεχίσθησαν καὶ πάλιν κατὰ τὸ 1960 ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου καὶ μετὰ τὴν συνεργασίαν τῆς ἀρχαιολόγου κ. Μαρίας Ἀναγνωστοπούλου.

Τὸ κυριώτερον ἔργον τοῦ παρόντος ἔτους ἦτο ἡ πλήρης ἀποκάλυψις τῶν *Ἄστυδε Πυλῶν* ὡς καὶ τμήματος τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Πεισιστρατείου τείχους (εἰκ. 1 καὶ πίν. 3α). Συγχρόνως ἐγένετο καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ πλησίον χώρου τῶν μεγάλων ὄγκων χωμάτων, τὰ ὅποια εἶχον συσσωρευθῆ ἔνταῦθα κατὰ τὴν διάρκειαν παλαιότερων ἀνασκαφῶν. Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην πολυδάπανον ἐργασίαν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν δύο ἀγρῶν, τὸ ἔργον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας εἰς τὴν Ἐλευσίνα γενναίως ἐνισχύθη διὰ χρημάτων ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Προεδρίᾳ τῆς Κυβερνήσεως. Οὕτω μετὰ τὴν σὺν τῷ χρόνῳ κατεδάφισιν καὶ τοῦ οἰκίσκου τοῦ φύλακος, ὅστις παρεμβάλλεται εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, θὰ προσφέρεται πλέον ἔντελῶς ἐλεύθερος ὁλόκληρος ὁ ἐκτεταμένος χώρος πρὸς Δυσμὰς τῶν Μεγάλων Προπυλαίων συνολικῆς ἐκτάσεως 50 × 70 μ. πρὸς ἐκτέλεσιν συστηματικῶν ἀνασκαφῶν διὰ τὴν ἀποκάλυψιν ἀγνώστων μέχρι σήμερον οἰκοδομημάτων τοῦ Ἱεροῦ καὶ θὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ κυρίως ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ Ἱεροῦ, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ συνέχειαν.

Ὀλόκληρον τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ Πεισιστρατείου τείχους πρὸς Δυσμὰς τῶν Μεγάλων Προπυλαίων καὶ τὰς *Ἄστυδε Πύλας* ἀπεκάλυψεν ὁ Κοι-

ΡΟΥΝΙΩΤΗΣ τὸ 1934 καὶ ἐβεβαίωσε διὰ πρώτην φοράν τότε ὅτι τὸ Πεισιστράτειον τεῖχος ἐξετείνεται μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ. Συγχρόνως ὁ ΚΟΥΡΟΥΝΙΩΤΗΣ ὑπέθεσεν ὅτι τὸ νέον ὑπ' αὐτοῦ ἀποκαλυφθὲν τεῖχος περιέκλειε τμῆμα τῆς πόλεως τῆς Ἐλευσῖνος, τὴν περαιτέρω ὅμως ἀνασκαφὴν αὐτοῦ δὲν ἐθεώρησε σκόπιμον ἐπιθυμῶν νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἐρεῦνας του ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ Ἱεροῦ. Ἐκτοτε τόσον τὸ τεῖχος ὅσον καὶ ἡ πύλη ἐκαλύφθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ μεγάλης ἐπιχώσεως χωμάτων παρασυρθέντων ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων ἐκ τοῦ λόφου, ὡς καὶ ἄλλων χωμάτων καὶ ἀπορριμμάτων ριπτομένων ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν περιοίκων. Τόση δὲ ἦτο ἡ σχηματισθεῖσα ἐπίχωση, ὥστε μόλις διεγράφετο ἡ γραμμὴ τοῦ τεύχους.

Εἰκ. 1. Κάτοψις τῶν Ἰαστυδε Πυλῶν.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν νεωτέρων ἐπιχώσεων ἡ ἀνασκαφὴ ἐπροχώρησεν ὄχι μόνον εἰς βάθος ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλας τὰς κατευθύνσεις πρὸς πλήρη ἀποκάλυψιν τῆς πύλης ὡς καὶ τμήματος τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ τεύχους μήκους 15 μ. Τὸ τεῖχος ὁλόκληρον, πάχους 2.30 μ. μέχρις ὕψους 0.80 μ., εἶναι ἐκτισμένον δι' ἑλευσινιακῶν λίθων κατὰ πολυγωνικὸν τρόπον. Ὅπως δὲ καὶ τὸ Πεισιστράτειον τεῖχος τοῦ Ἱεροῦ, ἐδράζεται ἐπὶ εὐθυνητῆρας ἐκ προεξεχόντων κατὰ 0.10 μ. λίθων, οἱ ὅποιοι συγχρόνως ἀποτελοῦν καὶ τὸ θεμέλιον αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς λιθίνης βάσεως τοῦ τεύχους ἠδράζετο τὸ ἐξ ὠμῶν πλίνθων

τμήμα τῆς ἀνωδομῆς, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται μόνον εἰς μερικὰ σημεῖα, δεδομένου ὅτι πολὺ ἐνωρὶς ὀλόκληρον τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ τείχους ἀντικατεστάθη ὑπὸ λιθοδομῆς ἐκ μεγάλων λαξευτῶν πωρολίθων καὶ ἑλευσινιακῶν λίθων. Τὸ σωζόμενον ὕψος τοῦ τελευταίου αὐτοῦ λιθίνου τμήματος τοῦ τείχους φθάνει τὰ 2.80 μ. δεικνύει δὲ ἐπαλλήλους ἐπισκευάς, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος μέχρι καὶ τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εἰς ἀπόστασιν 100 περίπου μέτρων ἀπὸ τῶν Μεγάλων Προπυλαίων τὸ τεῖχος κάμπτεται πρὸς Νότον καὶ μετ' ἑλαφρὰν κλίσιν πρὸς Δυσμὰς προχωρεῖ περιβάλλον, ὡς φαίνεται, τὸν λόφον τῆς ἀκροπόλεως. Ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου κάμπτεται τὸ τεῖχος ἀπεκαλύφθη μέγας τετράγωνος πύργος πλευρᾶς 6.20 μ., ἐπὶ τοῦ ὁποῖου, ὡς καὶ εἰς τὸ τεῖχος, σῶζονται προσθῆκαι ἐκ διαφόρων μεταγενεστέρων ἐπισκευῶν.

Πλησίον τοῦ γωνιαίου τούτου πύργου, ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ τείχους ὑπάρχει πύλη πλάτους 4.14 μ. εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ταύτης ἀνεσκάφη μικρὰ αὐλὴ περιοριζομένη ὑπὸ παχυτάτων τοίχων καὶ ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς δευτέραν ἐσωτερικὴν πύλην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ εἰσῆρχοντο ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ. Τῆς τελευταίας ταύτης πύλης, τῆς ὁποίας τὸ πλάτος εἶναι 3.54 μ., ἐσώθησαν πλησίον τὸ κατώφλιον ὡς καὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ αἱ ἐξ ἑλευσινιακοῦ λίθου βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο αἱ ξύλινα παραστάδες τῆς εἰσόδου.

Ἡ ἐσωτερικὴ πύλη ὡς καὶ ὀλόκληρος ἡ αὐλὴ φαίνεται ὅτι ἐγκατελείφθησαν κατὰ τὸν 3ον π.Χ. αἰῶνα. Οἱ περιβάλλοντες ταύτην τοῖχοι κατηδαφίσθησαν οἱ δὲ λίθοι αὐτῶν ὡς καὶ ἄλλοι ὀρθογωνικοὶ κροκαλοπαγεῖς ἐστρώθησαν εἰς ὄλον τὸν χῶρον τῆς αὐλῆς, ἀποτελέσαντες δάπεδον εἰς ὕψος 1.20 μ., ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐτοποθετήθη τὸ νέον κατώφλιον τῆς ἐξωτερικῆς πύλης. Ταύτης ἐσώθησαν ἐντετοιχισμένα παραπλεύρως εἰς μεταγενεστέρους τοίχους τοῦ 4ου καὶ τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνος τὰ βάθρα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐξ ἀρχαιοτέρων ἐκ πεντελησιῦ μαρμάρου βάσεων διατηρουμένων καὶ τῶν κυματίων αὐτῶν.

Παρὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς ἐσωτερικῆς πύλης, προσκεκολλημένη ἐπὶ τοῦ τείχους τοῦ περιβόλου, ἐσώθη κλίμαξ πλάτους 0.90 μ. καὶ μήκους 7.20 μ., διὰ τῆς ὁποίας ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων. Ἀναλόγους κλίμακας ἔχομεν πλησίον καὶ τῶν ἄλλων πυλῶν τοῦ Ἱεροῦ: Παρὰ τὴν πύλην τὴν καλυφθεῖσαν ὑπὸ τῶν Μεγάλων Προπυλαίων μετ' ἑλάττους κλίμακος 1.38 μ. καὶ μήκος 9 μ. καὶ παρὰ τὴν πύλην τὴν εὐρισκομένην πλησίον τῶν Περικλείων σιρῶν μετ' ἑλάττους κλίμακος 1.14 μ. καὶ μήκος 9 μ. Τῆς τελευταίας ταύτης κλίμακος ἐσώθησαν αἱ τρεῖς πρῶται βαθμίδες πλάτους 0.34 μ. καὶ ὕψους 0.31 μ., ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι ἡ κλίμαξ περιελάμβανεν 26 βαθμίδας τὸ δὲ ὕψος αὐτῆς, μέχρι τῆς βάσεως τῶν ἐπάλξεων, ἦτο περίπου 8 μ.

Τὸ ὕψος τῆς κλίμακος τῶν Ἀστυδὲ Πυλῶν, ἐφ' ὅσον βεβαίως αἱ διαστά-

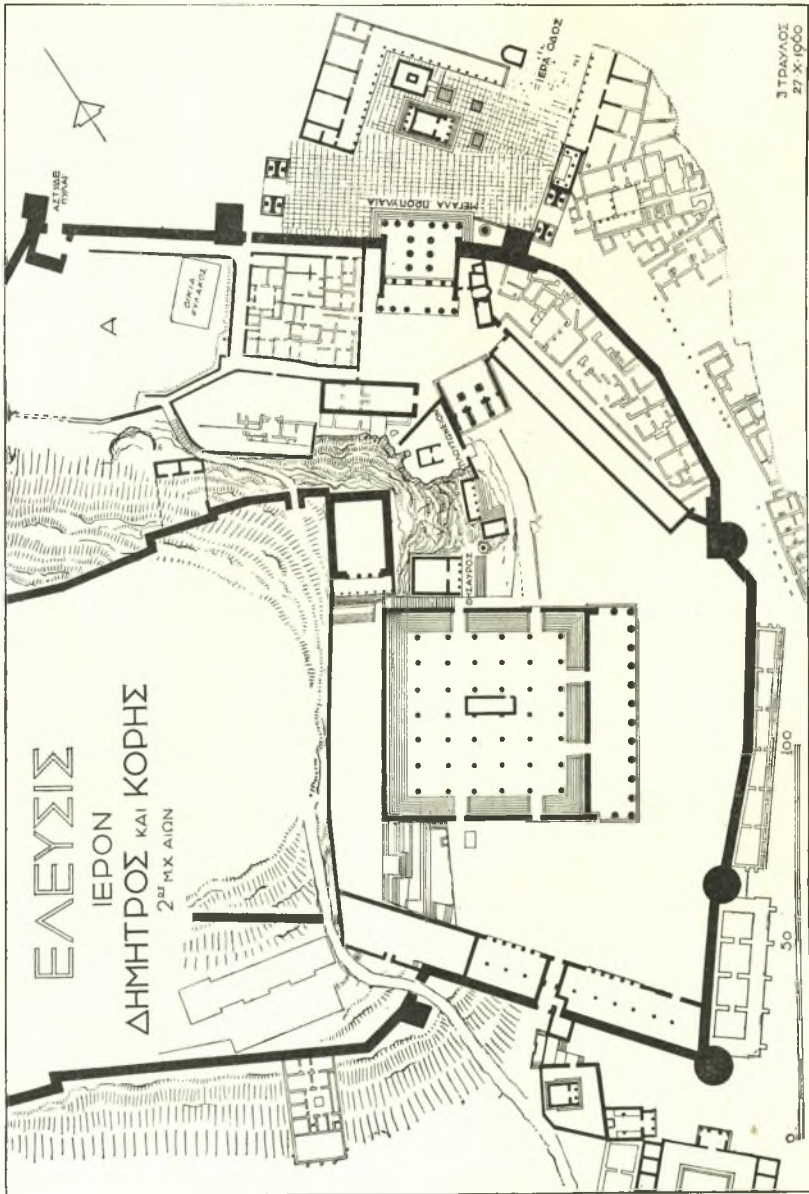
σεις τῶν βαθμίδων θὰ ἦσαν αἱ αὐταί, πρέπει νὰ ἦτο 6.50 μ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπισκευῶν τοῦ τείχους φαίνεται ὅτι ἐγένετο καὶ ριζικὴ ἀνακατασκευὴ τῆς κλίμακος μὲ διαστάσεις πλάτους 1.20 μ. καὶ μήκους 9.75 μ. Ταύτης ἐσώθησαν αἱ 3 πρώται βαθμίδες πλάτους 0.29 μ. καὶ ὕψους 0.21 μ., ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν βαθμίδων ἦτο 33 καὶ τὸ ὕψος τῆς κλίμακος 7 μ. ἦτοι κατὰ 0.50 μ. ἀνώτερον τῆς προηγουμένης. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς νέας κλίμακος εὐρίσκεται ὑψηλότερον τῆς παλαιᾶς κατὰ 0.25 μ. ἐξάγεται ὅτι τὸ ὕψος τοῦ τείχους κατὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἠδὲξήθη κατὰ 0.75 μ. Ἡ ἀύξησης αὕτη πιθανῶς νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς δημιουργηθείσης ἐπιχώσεως ἐκ τῶν παρασυρομένων ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων ἀπὸ τοῦ λόφου χωμάτων.

Σχετικῶς μὲ τὴν μελέτην τῶν διαφόρων ἐπιχώσεων καὶ τὴν συνεχῆ ἀνύψωσιν τοῦ ἐδάφους, ὥστε τελικῶς νὰ καλυφθῇ ὁλόκληρον τὸ τεῖχος, ἔχομεν ὠρισμένα χρονολογικὰ συμπεράσματα ἐκ τοῦ ἀνασκαφέντος νέου τμήματος πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ δυτικοῦ Πεισιστρατείου τείχους πλησίον τοῦ γωνιαίου πύργου.

Ἡ ἐπίχωσις ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς σημερινῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς εὐθυντηρίας τοῦ πύργου ἦτο ἀκριβῶς 3 μ. Τὰ χῶματα μέχρι βάθους 0.30 μ. εἶχον ἀναταραχθῆ καὶ περιεῖχον ὀλίγα ὄστρακα τῶν ὑστερορωμαϊκῶν χρόνων ἐπίσης δὲ καὶ σύγχρονα ἀντικείμενα. Εἰς τὸ βάθος περίπου αὐτὸ ἐφάνησαν οἱ ὑψηλότεροι λίθοι τοῦ τείχους. Καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον βάθος ἡ ἐπίχωσις ἀπετελεῖτο ἐξ ἀλλεπαλλήλων μικροῦ βάθους στρώσεων πολὺ σκληρῶν, δεδομένου ὅτι ἐνταῦθα διήρχετο ἡ ὁδός, ἣτις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ πύργου καὶ βαίνουσα σχεδὸν παραλλήλως πρὸς τὸ τεῖχος κατηυθύνετο πρὸς τὸν λόφον, ὅπου ἐπὶ τοῦ βράχου διακρίνονται σαφεῖ ἴχνη αὐτῆς.

Μόνον μικρὸν τμήμα τῆς ὁδοῦ ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνασκαφῆς μας πρὸ τοῦ τείχους καὶ συγκεκριμένως ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ αὐτῆς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχωμεν τεκμήρια διὰ τὴν χρονολόγησιν τῶν ἀλλεπαλλήλων στρώσεων. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνασκαφεῖσα ἐπίχωσις μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς ὁδοῦ πλάτους κατὰ μέσον ὄρον 4 μ. δὲν μᾶς ἔδωσε θετικὰ χρονολογικὰ συμπεράσματα διότι, ὡς ἀπεδείχθη, αὕτη ἐπανειλημμένως εἶχεν ἀνασκαλευθῆ.

Πράγματι εἰς βάθος 0.45 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους ἐφάνησαν τὰ στόμια τριῶν μεγάλων κτιστῶν πύλων, οἱ ὅποιοι ἐπροχώρουν ἐντὸς τῆς ἐπιχώσεως μέχρι βάθους 1.35 μ. καὶ περιεῖχον ὄστρακα τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνος. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι βάθους 2.45 μ. ἡ ἐπίχωσις ἀπετελεῖτο ἐκ διαλελυμένων ὀπτοπλίνθων, ἀλλὰ εἶχον ἤδη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐπανειλημμένως ἀνασκαφῆ ὑπὸ τῶν τότε κατοίκων πρὸς λήψιν τοῦ πολυτίμου τοῦτου ἀργιλωδούς χῶματος οἱ δὲ λάκκοι ἐκάστου εἶχον πληρωθῆ διὰ χαλίκων, τεμαχίων ὀπτοπλίνθων καὶ κονιαμάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ πολλῶν θραυσμάτων χονδροειδῶν ἀγγείων τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εἰκ. 2. Σχέδιον ἀναπαράστασις τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἐλευσίως κατὰ τὸν 2ον μ.Χ. αἰῶνα.

Μόνον ἀπὸ τοῦ βάθους 2.45 μέχρι τῆς εὐθυντηρίας τοῦ πύργου ἡ ἐπίχωσις ἦτο ἀδιατάρακτος καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ δύο στρώσεων: Ἡ μία, πάχους 0.45, ἀποτελουμένη ἐκ καθαρᾶς ἄμμου ἦτο συμπαγῆς καὶ πολὺ σκληρὰ ἐντὸς δὲ ταύτης καὶ συγκεκριμένως παρὰ τὴν γωνίαν, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ πύργος μετὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ τείχους, ὑπῆρχον ἀρκετὰ ἀγγεῖα τῶν μέσων τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος. Ἡ ἄλλη, πάχους μόλις 0.10 μ., ἀπετελεῖτο ἐκ χωμάτων καὶ μεγάλης ποσότητος λατύπης ἑλευσινιακοῦ λίθου προερχομένης ἐκ τῆς ἐπεξεργασίας τῶν λίθων τοῦ τείχους. Τὰ ἀνευρεθέντα ὀλίγα ὄστρακα χρονολογοῦνται εἰς τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα. Ἡ τελευταία αὕτη ἐπίχωσις ἐδημιουργήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τείχους ἢ ὀλίγον μόνον ἀργότερον. Ἀντιθέτως βαθύτερον τῆς εὐθυντηρίας τοῦ πύργου, ἦτοι ἀπὸ βάθους 3 μ. μέχρι βάθους 6.50 μ., ἡ ἐπίχωσις προϋπήρχε τοῦ τείχους καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ δεκατεσσάρων στρώσεων ποικίλου πάχους ἀλλὰ τῆς αὐτῆς συστάσεως ἦτοι ἄμμου καὶ μεγάλων χαλίκων (πίν. 3β).

Ἐντὸς τῶν δύο τούτων πρώτων στρώσεων ἀνευρέθησαν ὀλίγα ἀγγεῖα τοῦ 6ου καὶ τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος. Βαθύτερον δὲ ἐκ τῶν στρώσεων συνελέγησαν ἀγγεῖα τῶν γεωμετρικῶν καὶ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ἐνῶ εἰς τὰς τελευταίας ἀνασκαφείσας στρώσεις ἀπὸ βάθους 6.20-6.50 μ. δὲν ἀνευρέθησαν πλέον ἀγγεῖα.

Πλὴν τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης εἰς τὴν περιοχὴν τῶν *Ἄστυδε Πυλῶν* καὶ γενικῶς πρὸς Δυσμὰς τῶν Μεγάλων Προπυλαίων ἐγένοντο κατὰ τὸ παρὸν ἔτος καὶ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἐλευσίνος μικραὶ ἀνασκαφικαὶ ἔρευναι καὶ ἐμελετήθησαν τὰ διασωθέντα, πράγματι πολυτιμότατα, ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τῶν κατεστραμμένων οἰκοδομημάτων πρὸς σύνταξιν τοῦ νέου ἐνταῦθα παρουσιαζομένου σχεδίου (εἰκ. 2) ἀναπαραστάσεως τοῦ Ἱεροῦ κατὰ τὸν 2ον μ.Χ. αἰῶνα. Εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐν Ἐλευσίνῃ ἀνασκαφῶν ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας τὸ 1882 ἐμφανίζονται τὰ πραγματικὰ ὄρια τοῦ Ἱεροῦ καὶ δίδεται μία πλήρης εἰκὼν τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΥΛΟΣ

α. Ἀποψις τῶν Ἀστυδε Πυλῶν.

β. Δοκιμαστικὴ ἔρευνα παρὰ τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν τοῦ Πεισιστρατείου τείχους.